

Puu ja metsä soivat suomalaisen sielussa

Puu ja metsä soivat suomalaissa sielussa, näkyvät ja kuuluvat suomalaisessa taiteessa. – Suomalaisen luonto- ja metsälähtöiset kulttuuriarvot ja kulttuurivaikutukset näkyvät yhä ympärillämme, on Puumiesten Liiton toiminnanjohtaja Ritva Varis todennut metsän kulttuurimerkityksestä pohtivassa artikkelissaan. Metsään nojaavalla identiteetillä on tärkeä painoarvo suomalaisessa yhteiskunnassa.

Musiikki – laulu – metsä – puu

Puun musiikki on tuhansien, miljoonien lehtien kahinaa ja havinaa, harvemmin sooloja. Syvällä metsässä soi kontrapunkti: yksi latva ottaa teeman, siirtää sen toiselle, jatkaa itse uudella, joka taas siirtyy, ja kohta kaikki ympärillä muodostavat äänien toisiinsa sointuvan verkon jossa teemat tulevat, menevät, muuntuvat, aaltoilevat, kunnes taas vaikenevat – ja taas alusta, vähän eri tavalla, loputtomiin muuntuen. Kaikessa on oksien huojunnan hidas tempo, vakaa ja turvallinen. Miksei tätä saa cd:nä kaupasta, meditaatiomusiikkina niille

joita eivät itse metsään pääse? Miksivät nykysäveltäjät tai progebändit aikoinaan tätä käyttäneet musiikkinsa pohjana, kontinuaan?

Mitä musiikkia eri puut olisivat?

Koivu soi duurissa. Sen lehtien pehmeässä suhinassa keinuu kesäillan valssi. Myös kuuma rytmikäs lätke saunassa. Koivu on aktiivista ja terhakkaa musiikkia, sillä on kiire kesäkuukausina korvata talven hiljaisuus.

Haapa on äänekkäämpi kuin koivu. Sen havina on terävämpää, ja koska se kykenee havisemaan myös talven hiljaisuudessa, tämä jäätyneiden lehtien kuoro voi olla viiltävämpää, jopa pelästyttävää muun hiljaisuuden keskellä. Haapa on iso oratoriokuoro pianissimossa, puiden äänekkäin, mutta toisin kuin koivu, kuiskiiko haapa mollissa kesälläkin?

Kuusi on bändi kostealla kiertueella. Se rytisee ja paukkuu (nirsk narsk) tuulessa, tai ”kuusi ryskyen kaatuu”, tai siinä soi jätkän humpu. Välillä kuusikko lepää päivälläkin täysin

hiljaisena, siinä soi vain usvaisen lokakuun kuusikon kostea harmaanvihreä molli.

Mänty kohisee ylevämmin, korkeammalta, vähemmän raskaasti kuin kuusi. Keväällä mänty pitää soolon selvässä duurissa, kun kävyt pokahtelevat auki (poks ja naps) ja levittävät siemenet tantereelle. Männyssä soi voima joka kestää ankariakin olosuhteita; siinä soi tunturin lakien lapinjoiku, tai saariston luotojen myrsky. Ei ihme että mänty on mukana Metsäradiossa, Suomen erään vanhimmista radio-ohjelmista

vanhassa tunnussävelmässä, jonka taisi olla Aikamiehet ah niin komeasti kajautti ”Vielä niitä honkia humisee, siellä Suomen sydänmailla”...

Tammen soundi on harvinainen, arvokas, kostea ja lämmin. Paju supisee kevyttä sävelmää, helppoa, pehmeää ja joka puolella rehottavaa ja versovaa riesaa. Kataja ei paljon itsestään melua pidä, vaikka ehkä paljonkin voisi. Vain tarkkailee viisaudella, ja vaikenee kahdella kielellään, kuten vertailukohtansakin.

TEKSTI: ISMO MÄKINEN

Nuolitie 10 B, 01740 VANTAA

GRANIITTIRAKENNUS
KALLIO OY

www.graniittirakennuskallio.fi